

[Svend Haugaard]

ter den, vil den give kritik. Jeg synes nok, det er lidt for tidligt at ville bygge på de erfaringer, som ikke er særlig gamle.

Jeg kan på den anden side ikke finde ét eneste ord her i forslaget, som jeg ikke i princippet er enig i, men når vi fra radikal side alligevel, skal vi sige, ikke tager forslaget helt alvorligt, skyldes det især to forhold.

For det første, at vi synes, forslagsstillerne går uden om de egentlige vanskeligheder, som består i at fastlægge de langsigtede behov for videregående uddannelse. Her siges der bare noget om, at sådan skal man altså gøre. Men hvordan man skal gøre det, og på hvilket grundlag man skal gøre det, får vi ikke nogen oplysning om. Kunne hr. Bertel Haarder fortælle os lidt nærmere, hvad de egentligt langsigtede behov er, så tror jeg, forslaget ville blive betydelig mere spændende, end det nu er.

Hvis man kan fastlægge behovene, kan man selsagt også herudfra foretage den resourcestyring, som man ønsker, men på det punkt er forslaget temmelig tavst.

For det andet er der spørgsmålet om adgangsbegrænsningen. Så sent som i foråret var venstre med til at gennemføre den form for adgangsbegrænsning, der nu er gældende. Dengang var der endnu en chance for at hindre den form, vi har nu, men det medvirkede venstre altså ikke til. Fra radikal side udtalte vi i foråret skepsis over for forslaget. Hvis venstre nu har ændret mening på det punkt, er det da muligt, vi kan tale sammen om det. Men i hvert tilfælde drøfter vi meget gerne dette meget vanskelige adgangsbegrænsningsspørgsmål, som til enhver tid vil være svært at klare. Vi er parate til at drøfte det i udvalget og også parate til at tage de foreløbige erfaringer ind, selv om jeg nok synes, at man er lidt hurtig til at ville drage slutninger på grundlag af de erfaringer, der er gjort.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti mener ikke, at tiden endnu er kommet til, at vi skal forkaste de beslutninger, vi har taget angående optagelse på de forskellige højere læreanstalter, det, vi kalder adgangsbegrænsning. Vi mener, dette forslag er for løst opbygget, og vi kan ikke medvirke til det.

Litha Christiansen (VS):

Det forslag fra venstre, vi behandler i dag, minder mest af alt om diskussionen om, hvad der kom først: hønen eller ægget. Tilsyneladende vil venstre have ophævet den netop indførte adgangsbegrænsning, og i stedet vil man have indført en såkaldt resourcestyring. Venstre påstår i bemærkningerne til forslaget, at de studerende er blevet afvist ved uddannelser, hvor der faktisk var kapacitet, som følge af den adgangsbegrænsning, folketingsnetop har indført. Det må kun betragtes som et spørgsmål om administrative overgangsproblemer ved den netop indførte adgangsbegrænsning.

På de områder, hvor der er indført adgangsbegrænsning, har man allerede stoppet for yderligere ansættelser af lærere. Timelærere er blevet fyret eller er ikke blevet genansat. Det er derfor for os totalt ligegyldigt, om man kalder det resourcestyring eller adgangsbegrænsning; det er ét fedt.

VS vender sig derfor mod dette forslag med akkurat de samme argumenter som dem, vi brugte mod den nu indførte adgangsbegrænsning. Jeg vil kort resumere begrundelserne for at gå imod adgangsbegrænsningen.

For det første betyder adgangsbegrænsning eller resourcestyring, at en meget stor gruppe af studenterårgangene nu skal kanaliseres over i korterevarende mellemuddannelser. Det betyder et tryk nedad i systemet. Unge, der tidligere har haft adgang til disse uddannelser, bl. a. i kraft af en faglig uddannelse, udkonkurreres nu af studenterne, ja, det er endda blevet så grelt, at der allerede i dag er studenter, der starter på en EFG-uddannelse.

For det andet: prognoserne bag den indførte adgangsbegrænsning har været og er stadig makværk. Prognoserne forudsætter, at vi kører videre med samme uantagelige niveau inden for f. eks. sundhedssektoren med en total mangel på præventivt sundhedsarbejde. Lignende forhold kan nævnes inden for undervisningssektoren, eksempelvis folkeskolens alt for høje klassekvotienter.

For det tredje: adgangsbegrænsningen medfører et fuldstændig vanvittigt karakterræs i gymnasierne. I dag er det jo ikke længere ualmindeligt, at man tager studentereksamen først og derefter en HF-eksamen for at forbedre karakterniveauet. Det medfører na-